

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 24 2020, nummers 502 – 525 vrijdag 19 juni 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	6
Ambtenarenrecht.....	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	8
Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	13
APV	13
Wet op de rechtsbijstand	14
Vreemdelingenrecht	15
Regulier	15
Visum	16
Asiel	17
Richtlijnen en verordeningen	19
Schadevergoeding	20
Procesrecht	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 502

MK CRvB, 16-06-2020, 19 190 PW

college van burgemeester en wethouders van Enschede

Awb 3:41 lid 1, 6:7, 6:8 lid 1, 6:9 lid 1 en 2, 6:11

Postwet 2009 41

TERMIJNOVERSCHRIJDING. Wijziging jurisprudentielijn. Onder verzending per post in de zin van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb, wordt niet langer uitsluitend verstaan verzending via PostNL. Verwijzing naar het arrest van 27 maart 2019 van het HvJ van de EU (C-545/17, [ECLI:EU:C:2019:260](#); Pawlak/KRUS). Een bezwaar- of (hoger)beroepschrift is ook tijdig ingediend als het voor het einde van de termijn bij een andere postaanbieder dan PostNL ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen. Onder andere postaanbieder wordt voor in Nederland ter post bezorgde stukken verstaan ieder bij de Autoriteit Consument en Markt geregistreerd postvervoerbedrijf. Deze nieuwe lijn hanteert de Raad met onmiddellijke ingang.

Besluit waarbij het college gemaakte kosten van bijstand van appelland heeft teruggevorderd. [...]

4.8. Het is vaste rechtspraak (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 februari 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BH5408](#)) dat alleen verzending via PostNL kan worden gezien als verzending per post in de zin van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb. Bij arrest van 27 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof), C-545/17, [ECLI:EU:C:2019:260](#) (Pawlak/KRUS), geoordeeld dat de Richtlijn betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst (97/67/EG), zoals laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2008/6/EG, zich verzet tegen een nationale regeling die, zonder dat daarvoor een objectieve rechtvaardiging wegens redenen van openbare orde of openbare veiligheid bestaat, alleen de afgifte van een processtuk in een postkantoor van de enige voor de universele postdienst aangewezen aanbieder, erkent als gelijkwaardig aan de indiening van het processtuk bij de betrokken rechterlijke instantie. De Raad ziet hierin aanleiding onder verzending per post in de zin van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb, niet langer uitsluitend te verstaan verzending via PostNL. Dit brengt mee dat een bezwaar- of (hoger)beroepschrift ook tijdig is ingediend als het voor het einde van de termijn bij een andere postaanbieder dan PostNL ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen. Onder andere postaanbieder wordt voor in Nederland ter post bezorgde stukken verstaan ieder bij de Autoriteit Consument en Markt (ACM) geregistreerd postvervoerbedrijf. Artikel 41 van de Postwet 2009 (Postwet) legt een mededelingsplicht bij de ACM op aan alle ondernemingen die postvervoersdiensten aanbieden. De ACM registreert het postvervoerbedrijf na ontvangst van de in artikel 41 van de Postwet bedoelde mededeling. De ACM ziet toe op de naleving van de verplichtingen voor de geregistreerde postvervoerbedrijven zoals vastgesteld in de Postwet en controleert onder meer of deze

postvervoerbedrijven veilig omgaan met post van verzender tot ontvanger. Hieruit volgt dat sprake is van enige waarborg en controle van de kwaliteit van postbezorging door een bij de ACM geregistreerd postvervoerbedrijf. De Raad hanteert met onmiddellijke ingang de weergegeven nieuwe lijn.

4.9.1. Appellant heeft aangevoerd dat het bezwaarschrift op 19 december 2017 ter post is bezorgd bij Falk Post.

4.9.2. Falk Post betreft een bij de ACM geregistreerd postbedrijf. Gelet hierop en gelet op 4.8 heeft appellant het bezwaarschrift ter post bezorgd door dit te verzenden via Falk Post. Niet in geschil is dat het besluit van 8 november 2017 ook op 8 november 2017 is verzonden. Dit betekent dat dit besluit op die datum op de voorgeschreven wijze bekend is gemaakt als bedoeld in artikel 6:8, eerste lid, van de Awb in verbinding met artikel 3:41, eerste lid, van de Awb en dat de bezwaartermijn is geëindigd op 20 december 2017. Het college heeft het bezwaarschrift op 22 december 2017 ontvangen. Het bezwaarschrift is, volgens het door Falk Post geplaatste poststempel op de envelop, op 21 december 2017 ter post bezorgd.

4.9.3. Terpostbezorging vindt plaats op het moment waarop een poststuk in een brievenbus van een bij de ACM geregistreerd postbedrijf wordt gedeponeerd dan wel op het moment waarop het aan een bij de ACM geregistreerd postbedrijf wordt aangeboden. De omstandigheid dat een poststuk op een bepaalde datum door het postbedrijf is afgestempeld, sluit niet uit dat het stuk op een eerdere datum ter post is bezorgd. Dat neemt niet weg dat een datumstempel veelal het enige vaststaande gegeven is met betrekking tot het tijdstip van terpostbezorging. In verband daarmee moet in gevallen waarin op de envelop een leesbaar poststempel is geplaatst, als bewijsrechtelijk uitgangspunt worden genomen dat terpostbezorging heeft plaatsgevonden op de dag waarop het desbetreffende poststuk door het postbedrijf is afgestempeld. Bevat het stuk een poststempel van het postbedrijf met een datum gelegen na de laatste dag van de termijn, dan is het aan belanghebbende om aannemelijk te maken dat het geschrift op een eerdere datum dan het poststempel aangeeft en wel uiterlijk op de laatste dag van de termijn ter post is bezorgd. Met de enkele stelling dat het bezwaarschrift op 19 december 2017 via een brievenbus aan de buitenzijde van het kantoor van mr. Kaya is aangeboden aan Falk Post, heeft appellant dit niet aannemelijk gemaakt. Ook een print van het tijdschrijfsysteem van het kantoor van de gemachtigde maakt niet dat het aannemelijk is dat het bezwaarschrift op 19 december 2017 is aangeboden aan Falk Post. Zoals ter zitting door de gemachtigde is verklaard betreft het tijdschrijfsysteem geen postregistratiesysteem.

4.10. Uit 4.9.1 tot en met 4.9.3 volgt dat het bezwaarschrift buiten de wettelijke termijn is ingediend. Er bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de termijnoverschrijding op grond van artikel 6:11 van de Awb verschoonbaar moet worden geacht. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:1207](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Nieuwe lijn voor tijdig indienen bezwaarschrift") uitgebracht.

ABRS, 17-06-2020, 201905828/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. heeft de rechtbank de brief van de procesmanager publiekzaken van de gemeente terecht als besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb aangemerkt. Gelet op de tekst van de brief is sprake van een afwijzing van een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, tweede lid, van de Awb. Dat de brief geen rechtsmiddelenclausule bevat en de procesmanager niet bevoegd was namens het college een besluit te nemen, doet aan het besluitkarakter van de brief niet af. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3514](#). Het terugsturen van de aanvraag en het ontbreken van een ontvangstbevestiging doet evenmin aan het besluitkarakter af.

[ECLI:NL:RVS:2020:1416](#)

JnB2020, 504

ABRS, 17-06-2020, 201908167/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Gooise Meren.

Awb 1:2, 8:104 lid 1

BELANGHEBBENDE. HOGER BEROEP. Een belanghebbende als bedoeld in artikel 8:104, eerste lid, van de Awb is in de eerste plaats de belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, derhalve degene wiens belang rechtstreeks is betrokken bij het in beroep in eerste aanleg bestreden besluit. Daarnaast is belanghebbende bij het instellen van hoger beroep degene wiens belang pas rechtstreeks wordt geraakt door de in hoger beroep aangevallen rechtbankuitspraak, omdat hij pas door die rechtbankuitspraak in een ongunstiger positie is komen te verkeren. Indien hoger beroep is ingesteld tegen een rechtbankuitspraak waaraan een bezwaarprocedure is voorafgegaan, vindt de beoordeling of het hoger beroep door een belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, is ingesteld, plaats aan de hand van de situatie ten tijde van het besluit op bezwaar. Daarbij geldt dat rechtstreeks belang bij de heroverweging van het besluit in primo uiterlijk kan worden verkregen op de dag waarop de bezwaartermijn is geëindigd.

[ECLI:NL:RVS:2020:1390](#)

JnB2020, 505

MK Rechtbank Rotterdam, 11-06-2020, ROT 19/5687 en ROT 19/5708

staatssecretaris van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Awb 2:4 lid 1

VOORINGENOMENHEID. Het zich in de Tweede Kamer uitspreken voor consolidatie in de postsector en het mogelijk voorsorteren op de nieuwe Postwet betekent niet dat daarom al sprake is van vooringenomenheid als bedoeld in artikel 2:4, eerste lid, van de Awb. Verwijzing naar Kamerstukken II 1988/89, 21 221, nr. 3, p. 53-55 en de uitspraak van de ABRS van 2 januari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1](#)). Artikel 2:4, eerste lid, van de Awb belet

ook niet dat een bestuursorgaan voorafgaand aan een besluit overleg heeft met de aanvrager van dat besluit. Dat vooroverleg betekent op zichzelf niet dat sprake is van vooringenomenheid. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 7 december 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BU7060](#)).

[ECLI:NL:RBROT:2020:5122](#)

JnB2020, 506

MK Rechtbank Den Haag, 28-05-2020 (publ. 12-06-2020), SGR 17/7563 en 17/7562 B

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verzoeker.

Awb 8:51a lid 2

BESTUURLIJKE LUS. CORONA. Verzoek om verlenging hersteltermijn. De i.c. in de tussenuitspraak gestelde termijn voor herstel van de gebreken in het bestreden besluit is een bindende termijn. Slechts in bijzondere gevallen kan na een gemotiveerd verzoek verlenging van deze termijn worden verleend. Het verzoek moet binnen de bij de tussenuitspraak bepaalde termijn worden ingediend. Verzoeker heeft zijn verzoek gedaan binnen de oorspronkelijke termijn die de rechtbank hiervoor heeft gesteld in de tussenuitspraak. Gelet op alle beperkingen door het Corona virus en omdat elke andere beslissing van de rechtbank naar alle waarschijnlijkheid tot een minder finale vorm van geschilbeslechting leidt, wordt aanleiding gezien de hersteltermijn te verlengen tot vier weken na de verzenddatum van deze beschikking.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4762](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 17-06-2020, 201908398/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:1391](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 11-06-2020 (publ. 12-06-2020), AWB 20/1052 ([ECLI:NL:RBOVE:2020:1992](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-05-2020 (publ. 15-06-2020), SHE 19/879 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:2577](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 17-06-2020, 201904726/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:1407](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 507

CRvB, 11-06-2020 (publ. 18-06-2020), 19/1923 AW

korpschef van politie.

AMBTENARENRECHT. De korpschef heeft met het bestreden besluit wel degelijk inzichtelijk gemaakt waarom hij is afgeweken van de adviezen van de plaatsingsadviescommissie en de Bezwaaradviescommissie HRM. Dat appellant niet het vertrouwen of gevoel heeft dat de korpschef zorgvuldig heeft gehandeld, is onvoldoende om het bestreden besluit onrechtmatig te achten.

Aan het voornemen om appellant te herplaatsen in [functie 2] is geen uitvoering is gegeven, omdat de functie van [functie 2] bij nader inzien niet passend is geacht voor appellant, dit gelet op diens eerdere werkzaamheden als medewerker [functie 3]. Diplomaten maken onderdeel uit van het runner-werk en het risico dat appellant wordt herkend is te groot, aldus de korpschef.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Zoals in het bestreden besluit nader is toegelicht omvat de functie van [functie 2] onder meer het werven en runnen van (burger)informanten. Niet in geschil is dat de werkzaamheden binnen deze functie (mede) plaatsvinden in een heimelijke omgeving. Appellant heeft ter zitting van de rechtbank erkend dat hij voorheen in de diplomatieke dienst heeft gewerkt en dat hij daar het 'visitekaartje' was. Aldus is allerminst denkbeeldig dat appellant wordt herkend, als hij wordt ingezet als [functie 2]. Dit is niet verenigbaar met (een goede vervulling van) de functie van [functie 2]. De korpschef heeft er terecht op gewezen dat herkenning van appellant zou kunnen leiden tot het prijsgeven van de modus operandi van de [Dienst 3], het kennisniveau of lopende operaties. Dit risico heeft de korpschef niet aanvaardbaar mogen achten. Verder heeft de korpschef voldoende toegelicht en concreet gemaakt dat appellant als [functie 2] geen reële eigen keuzes zou hebben om de vrees voor herkenning tegen te gaan. De Raad is dan ook met de rechtbank van oordeel dat de korpschef de functie van [functie 2] niet passend heeft mogen achten voor appellant.

4.2. De Raad begrijpt dat het voor appellant teleurstellend is dat hij niet op de door hem geambieerde functie is geplaatst, maar ziet geen aanknopingspunten om te concluderen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven. De korpschef heeft met het bestreden besluit wel degelijk inzichtelijk gemaakt waarom hij is afgeweken van de adviezen van de plaatsingsadviescommissie en de Bezwaaradviescommissie HRM. Dat appellant niet het vertrouwen of gevoel heeft dat de korpschef zorgvuldig heeft gehandeld, is onvoldoende om het bestreden besluit onrechtmatig te achten. Wat volgens appellant is voorgevallen in de periode nadat hij is geplaatst in de functie van [functie 1], kan aan de rechtmatigheid van het bestreden besluit evenmin afdoen en dient hier verder buiten bespreking te blijven.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1235](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 508

MK CRvB, 17-06-2020, 18/1628 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 60, 62

AIB 3:3 lid 5

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 25

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. INKOMSTEN. Het Uvw heeft zich terecht gekeerd tegen het oordeel van de rechtbank over de toepasselijkheid van artikel 3:3, vijfde lid, van het AIB. Met het Uvw wordt geoordeeld dat in het geval van betrokkene in de periode hier in geding, te weten vanaf 1 juni 2015 tot 23 mei 2017, sprake is van een situatie waarin gelijktijdig aanspraak bestaat op twee uitkeringen, te weten een ZW-uitkering en een WGA-vervolguitkering en dat daarom, gelet op de tekst, artikel 25 van het Dagloonbesluit op deze situatie van toepassing is. De stelling van betrokkene dat artikel 25 van het Dagloonbesluit niet van toepassing is, omdat de WGA-vervolguitkering van betrokkene niet is gebaseerd op een WIA-dagloon, maar op het wettelijke minimumloon, volgt de Raad niet. De uitleg van betrokkene zou erop neer komen dat hij twee uitkeringen ontvangt, die samen meer dan 70% van het maximum dagloon zouden bedragen. Het Uvw heeft terecht aangevoerd dat dit niet spoort met de bedoeling van de besluitgever om, ongeacht de grondslag van de uitkeringen, de hoogte van een combinatie van uitkeringen aan een maximum te binden, dat aan het maximumdagloon is gerelateerd.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1261](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 509

Rechtbank Oost-Brabant, 03-06-2020 (publ. 15-06-2020), SHE 19/1210

college van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, verweerder.

EVRM 8

IVRK 3

PW 35

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING TOEKENNING BIJZONDERE BIJSTAND VOOR DE KOSTEN VAN EEN DNA-(VADERSCHAPS)ONDERZOEK IS I.C. TERECHT. Naar het oordeel van de rechtbank zijn de door eisers gevraagde kosten van een DNA-onderzoek om duidelijkheid te krijgen over het vaderschap van [naam 1] geen

noodzakelijke kosten van bestaan in de zin van artikel 35, eerste lid, van de Pw. De rechtbank de ook geen grond voor het oordeel dat het besluit van verweerder om geen bijzondere bijstand toe te kennen een inmenging is in het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven van [naam 1], zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM. Het belang van [naam 1] bij een DNA-onderzoek om zo het door het huwelijk ontstane vaderschap van [naam 2] te ontkennen en vaststelling van het vaderschap door eiser kan naar het oordeel van de rechtbank niet resulteren in een aanspraak op bijzondere bijstand. Artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het IVRK en artikel 7 en 24 van het Handvest brengen niet mee dat verweerder bijzondere bijstand moet verlenen aan ouders die niet voldoen aan de voorwaarden voor bijzondere bijstand volgens de nationale wetgeving.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:2833](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rboobr/2020/2833)

JnB2020, 510

Vorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 28-05-2020 (publ. 17-06-2020), SGR 20/2938

college van burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder.

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR THUISKWEEK VAN CANNABIS. Gelet op de omstandigheden acht de voorzieningenrechter het belang van verzoeker bij het treffen van een voorlopige voorziening zwaarder dan dat van verweerder en daarom doorslaggevend. Van belang is dat niet in geschil is dat er een bijzondere noodzaak aanwezig is om de kosten voor het thuisweken van medicinale cannabis te vergoeden en dat verzoeker al ruim anderhalf jaar op zichzelf aangewezen is geweest in dit opzicht zonder dat dit aan hem te wijten is. Verder is niet in geschil dat verzoeker niet de beschikking heeft over voldoende financiële middelen. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in overweging dat verzoeker nu gedwongen is een aanzienlijk deel van zijn weekgeld te besteden aan de cannabis. Hierdoor heeft verzoeker een aanzienlijk belang bij het treffen van een voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter treft de voorziening dat aan verzoeker met ingang van 18 mei (de datum van de behandeling van het verzoek) tot aan het gereedkomen van de eerste oogst, wekelijks € 58,00 door verweerder wordt betaald ter vergoeding van de medicinale cannabis. Daarbij benadrukt de voorzieningenrechter dat het niet gaat om voorschotten.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5199](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/5199)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 511

MK CRvB, 10-06-2020 (publ. 18-06-2020), 17/7955 WLZ

Centrum Indicatiestelling zorg (CIZ)

WLZ 3.2.1

Beleidsregels indicatiestelling Wlz 2017, bijlage 2

WET LANGDURIGE ZORG. Met CIZ is de Raad van oordeel dat niet kan worden vastgesteld dat bij appellante sprake is van een verstandelijke handicap op grond waarvan zij toegang heeft tot de Wlz. Hoewel appellante voldoet aan het in de beleidsregels gestelde vereiste van een normscore lager dan 70, is niet duidelijk wat de oorzaak is van de lage IQ score. Uit het advies van de medisch adviseur volgt dat er tevens geen ontwikkelingsanamnese en onderzoek naar het adaptief functioneren is. Er is geen diagnostiek waaruit blijkt dat aandoeningen die zorgen voor een achteruitgang in het cognitief functioneren zijn uitgesloten. Ook is er geen actuele diagnostiek beschikbaar van een behandelaar over het huidige psychiatrische toestandsbeeld en de invloed daarvan op haar huidige functioneren. Ten slotte is geen diagnostiek over het adaptief functioneren aangeleverd. De door appellante in hoger beroep ingebrachte rapportage van het op 2 en 9 september 2019 afgenomen psychologisch onderzoek kan niet als nadere diagnostiek worden aangemerkt, nu dit een herhaald IQ-onderzoek betreft. Dit geldt eveneens voor het volgens appellante door de huisarts geuite vermoeden dat sprake is van een verstandelijke handicap vanwege het door hem beschreven gedrag van appellante toen haar echtgenoot een hartinfarct kreeg. Verder is uit genetisch onderzoek geen DNA-afwijking gebleken die een verstandelijke beperking en psychiatrische problemen in de familie kan verklaren.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1232](https://ecli.nl/crvb/2020/1232)

JnB2020, 512

MK CRvB, 10-06-2020 (publ. 18-06-2020), 18/3345 WLZ

CZ Zorgkantoor B.V..

WLZ

Rlz 5.9 aanhef en onder e

WET LANGDURIGE ZORG. De rechtbank heeft onder meer overwogen dat, nu de Wsnp op appellante van toepassing is verklaard en dit op grond van artikel 5.9, aanhef en onder e, van de Rlz een verplichte weigeringsgrond is voor het verlenen van een pgb, het pgb terecht is geweigerd. De Raad kan zich geheel verenigen met het oordeel van de rechtbank dat het zorgkantoor terecht op grond van artikel 5.9, aanhef en onder e, van de Rlz de verlening van het pgb heeft geweigerd. De Raad onderschrijft de overweging van de rechtbank inzake het risico op misbruik van het pgb. Het betoog van appellante dat artikel 5.9, aanhef en onder e, van de Rlz buiten toepassing moet worden gelaten slaagt niet. De weigering van het pgb is in het geval van appellante in overeenstemming met de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1233](https://ecli.nl/crvb/2020/1233)

JnB2020, 513

Rechtbank Overijssel, 12-06-2020 (publ. 18-06-2020), AWB 19/505

raad van bestuur van de stichting Centrum Indicatiestelling Zorg, verweerder.
WLZ 3.2.1, 3.2.4, aanhef en onder b

WET LANGDURIGE ZORG. Uit de toelichting bij artikel 3.2.4, aanhef en onder b (TK 2013-2014, 33 891, nr. 3, blz. 125) volgt naar het oordeel van de rechtbank dat de wetgever er expliciet voor gekozen heeft verweerder bij een lopende Wlz-indicatie alleen dan de bevoegdheid te geven de indicatie in te trekken of te herzien als sprake is van een verbetering in de gezondheidssituatie van de betrokkene. Dat van een verbetering in de gezondheidssituatie van eiser sprake was heeft verweerder niet gesteld of aangetoond. De rechtbank acht een dergelijke verbetering ook niet aannemelijk. Verweerder heeft zijn stelling dat eiser niet langer op de geïndiceerde zorg is aangewezen niet gemotiveerd aan de hand van eisers gezondheidssituatie, maar onderbouwd op basis van de toelatingscriteria voor de Wlz. Daarbij heeft verweerder het bestaan van een verstandelijke handicap naar nieuwe, striktere inzichten beoordeeld en ook getoetst of de zorgbehoefte van eiser blijvend is. Verweerder heeft daarmee een onjuist beoordelingskader toegepast. Uitsluitend het niet langer aangewezen zijn op de geïndiceerde zorg (zijnde in dit geval de aan eiser geïndiceerde ABWZ-zorg) levert immers grond op voor intrekking of herziening van een lopend indicatiebesluit. Daarvan is in de situatie van eiser – zoals volgt uit hetgeen hiervoor is overwogen – niet gebleken. Het voorgaande betekent dat de intrekking van de lopende Wlz-indicatie geen stand kan houden. De toegekende indicatie VG 2 komt hiermee ook te vervallen, zodat aan een beoordeling daarvan niet wordt toegekomen.
[ECLI:NL:RBOVE:2020:2057](#)

Zie voorts de uitspraken van de rechtbank Overijssel van 12 juni 2020, [ECLI:NL:RBOVE:2020:2058](#), [ECLI:NL:RBOVE:2020:2014](#), en van 25 mei 2020, [ECLI:NL:RBOVE:2020:1824](#), [ECLI:NL:RBOVE:2020:1822](#).

JnB2020, 514

Voorzieningenrechter CRvB, 10-06-2020 (publ. 18-06-2020), 20/1706 WMO15-VV

college van burgemeester en wethouders van Midden-Groningen.

Awb 8:81, 8:104, 8:108

Wmo 2015 2.3.6 lid 2 aanhef en onder c

WMO 2015. PGB. De betrokken belangen afwegende komt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat het college aan verzoeker met ingang van de datum waarop het pgb is beëindigd tot en met de datum waarop het geschil in de bodemzaak is beslist een pgb ter hoogte van € 32.500,- op jaarbasis dient te verstrekken.

Het college heeft aan verzoeker meegedeeld dat hij niet in aanmerking komt voor Beschermd wonen bij [Naam kleinschalig wooninitiatief]. Daaraan heeft het college, onder verwijzing naar artikel 2.3.6, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wmo 2015 ten grondslag gelegd dat de zorg die verzoeker wil inkopen niet veilig voor hem is en

onvoldoende is gericht op zijn welzijn. [Naam kleinschalig wooninitiatief] biedt namelijk geen 24-uurstoezicht, terwijl 24-uurstoezicht wel bij zijn zorgbehoefte past.

4.4. De voorzieningenrechter betwijfelt of het door college ingenomen standpunt dat verzoeker is aangewezen op 24-uurstoezicht juist is. [...] Uit de gedingstukken blijkt niet dat het door het college gewijzigde standpunt dat hij wel is aangewezen op 24-uurstoezicht berust op stukken van (medisch) deskundigen zoals een gedragsdeskundige.

4.5. In de beroepsfase heeft het college zijn standpunt dat de zorg die verzoeker bij [Naam kleinschalig wooninitiatief] wil inkopen niet veilig voor hem is en onvoldoende is gericht op zijn welzijn, nader onderbouwd. Daartoe heeft het college naar voren gebracht dat het opleidingsniveau van de medewerkers van [Naam kleinschalig wooninitiatief], de brandveiligheid bij [Naam kleinschalig wooninitiatief] en de begeleiding en persoonlijke verzorging door [Naam kleinschalig wooninitiatief] niet aan de kwaliteitseisen voldoet. De complexe vraag welke kwaliteitseisen het college aan een niet-gecontracteerde instelling zoals [Naam kleinschalig wooninitiatief] mag stellen en de vraag of aan deze eisen in dit geval is voldaan, leent zich echter niet voor een beoordeling in het kader van een verzoek om een voorlopige voorziening. Daarbij acht de voorzieningenrechter van belang dat [Naam kleinschalig wooninitiatief] ter zitting heeft verklaard dat verzoeker in een noodgeval het pand kan verlaten naar het dakterras en dat overigens een traplift aanwezig is ter voorkoming van een valpartij bij regulier gebruik van de trap.

4.6. Gelet op de gedingstukken en het verhandelde ter zitting van de voorzieningenrechter is het alleszins aannemelijk dat verzoeker, die een zogenaamde zorgmijder is, zich na beëindiging van de ondersteuning door [Naam kleinschalig wooninitiatief] niet kan handhaven in de samenleving. Hierbij komt dat ter zitting van de voorzieningenrechter aannemelijk is geworden dat de exploitatie van [Naam kleinschalig wooninitiatief] op korte termijn gestaakt moet worden zonder de bekostiging vanuit het pgb van verzoeker en dat van een andere bewoner van wie het college het pgb ook niet meer heeft verstrekt. De betrokken belangen afwegende komt de voorzieningenrechter dan ook tot het oordeel dat het college aan verzoeker met ingang van de datum waarop het pgb is beëindigd (26 augustus 2019) tot en met de datum waarop het geschil in de bodemzaak is beslist een pgb ter hoogte van € 32.500,- op jaarbasis dient te verstrekken. Dit bedrag is weliswaar lager dan het pgb waarom verzoeker bij de aanvraag heeft verzocht (€ 37.513,-) maar is gelet op het verhandelde ter zitting van de voorzieningenrechter voor [Naam kleinschalig wooninitiatief] voldoende om de ondersteuning aan verzoeker te kunnen voortzetten en houdt in enige mate rekening met het restitutierisico.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1239](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 10 juni 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:1238](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 515

MK ABRS, 17-06-2020, 201902445/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Algemene plaatselijke verordening voor de gemeente Nijmegen (Apv) 1.10

Standplaatsenbeleid Nijmegen 2017 (beleidsnota)

APV. STANDPLAATSVERGUNNING. VERTROUWENSBEGINSEL. Gezien de gerechtvaardigde verwachting van [appellant] is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank bij haar opdracht aan het college niet heeft kunnen volstaan met een opdracht om een standplaatsvergunning op een willekeurig standplaatsnummer in het Rivierpark aan [appellant] te vergunnen. De rechtbank had het college moeten opdragen na te gaan of alsnog vergunning voor standplaats 2 aan [appellant] kon worden verleend, dan wel, voor zover het belang van [aanvrager] aan verlening van die vergunning in de weg zou staan, met hem in overleg te treden over een andere passende oplossing. Daarbij kan worden gedacht aan verlening van een vergunning voor een andere standplaats en/of een vorm van financiële compensatie.

PERSOONSGEBONDENHEID. Op grond van artikel 1.10 van de Apv zijn door het college verleende standplaatsvergunningen persoonsgebonden. Het vereiste dat een vergunde standplaats uitsluitend door de vergunninghouder kan en mag worden ingenomen, volgt niet rechtstreeks uit die bepaling. De toepasselijkheid van dat vereiste kan wel volgen uit gemeentelijk beleid.

In dit geval heeft het college het vereiste van persoonlijk innemen ten onrechte toegevoegd aan de vergunning zoals die in het besluit van 26 augustus 2019 is verleend.

[ECLI:NL:RVS:2020:1421](https://ecli.nl/RVS:2020:1421)

JnB2020, 516

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 29-05-2020 (publ. 11-06-2020), UTR 20/460

burgemeester van de gemeente Veenendaal, verweerder.

Gemeentewet 174 lid 3

Algemene Plaatselijke Verordening Veenendaal (APV)

Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. VOORSCHRIFT. Vergunningsvoorschrift exploitatievergunning dat verzoekster vanaf 1 februari 2020 geen lachgas meer mag verkopen. Besluit is niet evident onrechtmatig. Geen aanknopingspunten dat verweerder op grond van artikel 174, derde lid, Gemeentewet in combinatie met artikel 2:29, achtste lid, APV evident niet bevoegd is het voorschrift toe te

voegen. Geen ernstige twijfel dat het besluit in strijd is met artikel 10, tweede lid, aanhef en onder b of c, van de Dienstenrichtlijn.

[...] 1. [...] In 2017 is verzoekster begonnen met de verkoop van lachgas in [handelsnaam]. Verweerder wil dit niet (langer) hebben en heeft met het primaire besluit een vergunningsvoorschrift aan de exploitatievergunning van verzoekster toegevoegd. Het voorschrift komt er kort gezegd op neer dat verzoekster vanaf 1 februari 2020 geen lachgas meer mag verkopen in [handelsnaam]. [...]

[...] 5. Ondanks dat geen sprake is van een spoedeisend belang, kan de door verzoekster gevraagde voorziening nog worden getroffen als het besluit van verweerder evident onrechtmatig is. Daarmee wordt bedoeld dat zonder diepgaand onderzoek naar de relevante feiten en/of het recht zeer ernstig moet worden betwijfeld of het door verweerder ingenomen standpunt juist is en of het besluit in een bodemprocedure in stand zal blijven. De voorzieningenrechter is van oordeel dat daar geen sprake van is. Verzoekster wordt niet gevolgd in haar stelling dat verweerder niet bevoegd is om het besluit te nemen. Volgens verweerder is hij op grond van artikel 174, derde lid, van de Gemeentewet in combinatie met artikel 2:29, achtste lid, van de APV bevoegd om het voorschrift aan de exploitatievergunning toe te voegen. De voorzieningenrechter ziet op dit moment geen aanknopingspunten dat verweerder op grond van die artikelen evident niet bevoegd is. Anders dan verzoekster stelt gaat het niet om een algeheel verbod op de verkoop van lachgas, maar richt het verbod zich specifiek op de verkoop van lachgas in horecagelegenheden. Daar komt bij dat verweerder in het besluit heeft vermeld dat hij zijn bevoegdheid aanwendt in het belang van bescherming van de volksgezondheid én handhaving van de openbare orde en veiligheid. Deze aspecten staan ook vermeld in artikel 2:29, achtste lid, van de APV. Verder ziet de voorzieningenrechter – zonder een diepgaand onderzoek naar de relevante feiten en/of het recht – niet in dat zeer ernstig betwijfeld moet worden dat het besluit in strijd is met artikel 10, tweede lid, aanhef en onder b of c, van de Dienstenrichtlijn. Verweerder heeft in het besluit en de nadere stukken gemotiveerd uiteengezet welke dwingende reden van algemeen belang het verbod op de verkoop van lachgas rechtvaardigt. Ook heeft hij gemotiveerd uiteengezet dat het verbod evenredig is met die reden van algemeen belang. Daarbij geldt dat een maatregel al evenredig is als het kan bijdragen aan de verwezenlijking van de nagestreefde doelstelling. De maatregel hoeft dus niet noodzakelijkerwijs zelfstandig deze doelstelling te kunnen verwezenlijken. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2020:2089](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbmne/2020/2089)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2020, 517

MK ABRS, 17-06-2020, 201904082/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (de raad).

Wet op de rechtsbijstand 37

Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000 (Bvr) 1, 5, 5a, 7

RECHTSBIJSTAND. Artikel 5a van het Bvr bevat een uitputtende regeling voor vergoedingen aan een rechtsbijstandverlener in geval van procedures over asielverzoeken waarbij geen plaats is voor aanvullende vergoeding op grond van artikel 7 van het Bvr.

[...] 7.2. In deze procedure ligt de vraag voor of [appellante], naast de aan haar toegekende vergoedingen op grond van artikel 5a van het Bvr, gelet op het bepaalde in artikel 7 van het Bvr in aanmerking komt voor toekenning van punten, omdat zij in beide asielzaken meerdere gehoren van haar cliënten in de beschermde opvang [...] heeft bijgewoond.

[...] 7.6. Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de Afdeling dat het de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever is geweest om in artikel 5a van het Bvr een zelfstandige maximale vergoedingsnorm vast te stellen voor procedures in het kader van een asielverzoek, die bij het volledig doorlopen van een algemene asielprocedure maximaal 12 punten bedraagt. Daarbij heeft de wetgever betrokken dat een advocaat in de algemene asielprocedure op verschillende momenten betrokken is bij verschillende proceshandelingen. In het tweede tot het zevende lid van artikel 5a zijn bovendien situaties omschreven waarin aanvullende vergoedingen worden toegekend of aftrek van punten plaatsvindt, waaronder verwijzing naar de verlengde asielprocedure. Gelet hierop moet het er naar het oordeel van de Afdeling voor worden gehouden dat artikel 5a van het Bvr een uitputtende regeling bevat voor vergoedingen aan een rechtsbijstandverlener in geval van procedures over asielverzoeken waarbij geen plaats is voor aanvullende vergoeding op grond van artikel 7 van het Bvr. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1419](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 518

MK ABRS, 17-06-2020, 201905185/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 21 lid 1 c d lid 4, 22 lid 2 c

Vb 2000 3.86 lid 4 lid 5, 3.98 lid 1 lid 2

REGULIER. INTREKKING VERBLIJFSVERGUNNING REGULIER ONBEPAALE TIJD. TWEEDE-GENERATIE-VREEMDELINGEN. De staatssecretaris betoogt terecht dat de vreemdeling, nadat zijn vestigingsvergunning door inwerkingtreding van de Vw 2000 van rechtswege is aangemerkt als een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, is veroordeeld voor nieuwe delicten, die hij na zijn achttiende, en dus als meerderjarige, heeft gepleegd. Hij betoogt eveneens terecht dat artikel 21, vierde lid, van de Vw 2000 niet strekt tot bescherming van de verblijfspositie van tweede-generatie-vreemdelingen indien de desbetreffende vreemdeling, nadat hij van rechtswege een verblijfsvergunning

regulier voor onbepaalde tijd heeft verkregen, delicten pleegt die grond bieden om met toepassing van artikel 22, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.86 van het Vb 2000, die verblijfsvergunning in te trekken.

[ECLI:NL:RVS:2020:1384](https://ecli.nl/RVS:2020:1384)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2020, 519

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-06-2020 (publ. 18-06-2020), AWB 20/4753

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:81 lid 1

VISUM. Toewijzing vovo. Verscherping toegangsvoorwaarden van personen die uit derde landen naar Nederland willen reizen vanwege coronavirus. Belang van verzoekster, gezien het stadium van haar zwangerschap, bij toewijzing van het verzoek weegt in dit geval zwaarder dan het belang van verweerder bij afwijzing daarvan.

4. De voorzieningenrechter stelt voorop dat de in de onderhavige zaak gevraagde voorlopige voorziening verstrekkend is in die zin, dat toewijzing van dat verzoek feitelijk neerkomt op een beslissing op de aanvraag waarvan de gevolgen niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden. Toewijzing van de gevraagde voorlopige voorziening betekent daarom dat verweerder voor een voldongen feit wordt gesteld. Volgens vaste jurisprudentie is voor een dergelijke vergaande beslissing, die het bestek van de voorlopige voorzieningenprocedure in principe te buiten gaat, slechts plaats indien een zwaarwegend spoedeisend belang daartoe noopt en sterk getwijfeld moet worden aan de rechtmatigheid van het primaire besluit.

4.1 De voorzieningenrechter is van oordeel dat daar in dit geval sprake van is. Door verweerder is niet betwist dat verzoekster eerder wel in het bezit is gesteld van een faciliterend visum en dat verzoekster als gevolg van het uitbreken van de coronapandemie geen gebruik heeft kunnen maken van dit visum. Dat verweerder op grond van een advies van de Europese Commissie de toegangsvoorwaarden nu heeft verscherpt om de reisbewegingen te beperken en zo de verspreiding van het coronavirus te bestrijden, laat onverlet dat verweerder blijkbaar eerder wel van mening was dat verzoekster aan de voorwaarden voor het verstrekken van een faciliterend visum voldeed. Uit het bestreden besluit noch uit de reactie van verweerder op het verzoek blijkt hoe een advies van de Europese Commissie zich in deze situatie verhoudt met een aanspraak op een recht tot het uitoefenen van het gezinsleven met een EU-burger die verzoekster volgens de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt te hebben. Zonder nadere motivering ziet de voorzieningenrechter niet hoe de reisrestricties een gerechtvaardigde inbreuk maken op een recht dat voortvloeit uit de Gezinsherenigingsrichtlijn. Nu een dergelijke motivering ontbreekt terwijl eerder wel aan verzoekster een faciliterend visum

is verstrekt, is de voorzieningenrechter van oordeel dat het belang van verzoekster, gezien het stadium van haar zwangerschap, bij toewijzing van het verzoek in dit geval zwaarder weegt dan het belang van verweerder bij afwijzing daarvan.

4.3 De voorzieningenrechter zal het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toewijzen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5451](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 520

MK ABRS, 17-06-2020, 201905023/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30c

ASIEL. Buitenbehandelingstelling. Eisen aan de informatie die een vreemdeling in het kader van zijn aanvraag moet geven. Onderzoeksplicht bij de Bahaddar-beoordeling.

1. De vreemdeling heeft met een kennisgevingsformulier een derde asielaanvraag ingediend. De staatssecretaris heeft de aanvraag buiten behandeling gesteld, omdat de aanvraag volgens hem onvolledig is. Deze uitspraak gaat over de vraag welke eisen de staatssecretaris kan stellen aan de informatie die een vreemdeling in het kader van zijn aanvraag moet geven. Verder gaat deze uitspraak over de vraag of de staatssecretaris een onderzoeksplicht bij de zogenoemde Bahaddar-beoordeling heeft (of een vreemdeling bij uitzetting onmiskenbaar een risico loopt op een onmenselijke behandeling), als een vreemdeling een onvolledige asielaanvraag heeft ingediend. [...]

2.3. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de toelichting van de vreemdeling in de zienswijze niet aan buitenbehandelingstelling van de aanvraag in de weg stond. Hoewel de vreemdeling daarin de op het kennisgevingsformulier gestelde bedreigingen heeft toegelicht, heeft hij deze niet gestaafd. Dat had hij wel moeten doen, omdat de over te leggen documenten volgens het door de vreemdeling ingevulde kennisgevingsformulier juist reden zijn geweest voor indiening van de opvolgende asielaanvraag. [...]

3. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris terecht over het oordeel van de rechtbank over de toepassing van het arrest van het EHRM van 19 februari 1998, Bahaddar tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:1998:0219JUD002589494](#). De vreemdeling heeft zowel de gestelde bedreigingen als de geloofsverdieping niet met de gevraagde gegevens aangevuld. Hierdoor heeft de vreemdeling het de staatssecretaris voor beide asielmotieven onmogelijk gemaakt om te beoordelen of er bijzondere feiten en omstandigheden zijn in de zin van het arrest Bahaddar. Anders dan de rechtbank blijkbaar tot uitgangspunt heeft genomen, is het in het kader van een buitenbehandelingstelling dan ook niet aan de staatssecretaris om dergelijke bijzondere feiten en omstandigheden met verdere vragen dan de punten die in het kennisgevingsformulier worden genoemd, aan het licht te brengen.

[ECLI:NL:RVS:2020:1389](#)

JnB2020, 521

MK ABRS, 17-06-2020, 201801185/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 a

ASIEL. NAREIS. Een vreemdeling die zowel Unieburger als derdelander is, kan gebruik maken van de nareisprocedure.

1. Deze uitspraak gaat over de vraag of een vreemdeling die zowel Unieburger als derdelander is, gebruik kan maken van de nareisprocedure (artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000). [...]

9.1. Ter zitting van de rechtbank en in hoger beroep heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling geen rechten kan ontlenen aan artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 en de Gezinsherenigingsrichtlijn, omdat zij de Roemeense nationaliteit heeft en dus Unieburger is.

9.2. De vreemdeling heeft er terecht op gewezen dat de tekst van artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 op zichzelf niet uitsluit dat Unieburgers daarop een geslaagd beroep kunnen doen. Ook betoogt zij terecht dat zij rechten aan de Gezinsherenigingsrichtlijn kan ontlenen. Daarvoor is het volgende van belang.

9.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:982](#)), wordt het toepassingsbereik van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaald door artikel 3 van die richtlijn. In het eerste lid van dat artikel staat dat de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing is wanneer de gezinshereniger wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van ten minste één jaar en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land zijn. De status van de gezinshereniger en de nationaliteit van het gezinslid zijn dus van belang voor het antwoord op de vraag of de Gezinsherenigingsrichtlijn van toepassing is.

9.4. De echtgenoot van de vreemdeling is de gezinshereniger. Hij is derdelander en is in het bezit van een door de Nederlandse autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met een geldigheidsduur van vijf jaar. De staatssecretaris heeft geen redenen genoemd op grond waarvan kan worden verwacht dat aan de echtgenoot geen permanent verblijfsrecht zal worden toegekend. De vreemdeling zelf is het gezinslid. Zij heeft behalve de Roemeense, ook de Moldavische nationaliteit. Zij is dus niet alleen Unieburger, maar ook derdelander.

9.5. In de arresten van 29 maart 2012, [ECLI:EU:C:2012:180](#), Kahveci en Inan, en 14 november 2017, [ECLI:EU:C:2017:862](#), Lounes, beantwoordt het Hof van Justitie prejudiciële vragen over het hebben van een dubbele nationaliteit. Daarbij onderzoekt het Hof wat het doel is van de Unierechtelijke bepalingen waaraan de betrokkenen rechten willen ontlenen. Dat doel is in beide zaken onder meer het bevorderen van de integratie in de gastlidstaat. Om dat doel te bevorderen geeft het Hof voorrang aan de nationaliteit die voor de betrokkenen de meest gunstige rechtspositie oplevert, zelfs al is

die nationaliteit die van een derde land. Het Hof voorkomt daarmee dat de betrokkenen nadeel ondervinden van hun dubbele nationaliteit.

9.6. Ook de Gezinsherenigingsrichtlijn heeft onder meer het bevorderen van integratie in de gastlidstaat tot doel (zie bijvoorbeeld de punten 3, 4 en 15 van de considerans). Daarom leidt de Afdeling uit de onder 9.5. genoemde arresten van het Hof af dat de vreemdeling door haar Moldavische nationaliteit als derdelander rechten aan de Gezinsherenigingsrichtlijn kan ontlelen. De staatssecretaris heeft in zijn schriftelijke uiteenzettingen en ter zitting van de Afdeling niet duidelijk gemaakt waarom die uitleg van de Gezinsherenigingsrichtlijn onjuist zou zijn. Voor zover hij heeft betoogd dat hij de vreemdeling bij een dergelijke uitleg tegenwerpt dat zij nog steeds niet in aanmerking komt voor nareis, omdat zij bijzondere banden met een derde land heeft (artikel 31, achtste lid, van de Vw 2000), kan hij daarin, om de volgende redenen, niet worden gevolgd.

9.7. Artikel 31, achtste lid, van de Vw 2000 is een implementatie van artikel 12, eerste lid, tweede alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarnaar de staatssecretaris in hoger beroep eveneens heeft verwezen. Beide bepalingen gaan over de mogelijkheid van gezinshereniging in een derde land en kunnen dus geen betrekking hebben op EU-lidstaten. Of gezinshereniging in Roemenië mogelijk is, is voor de toepassing ervan dus niet van belang.

9.8. De staatssecretaris heeft zich daarnaast ten onrechte op het standpunt gesteld dat gezinshereniging mogelijk is in Moldavië. De vreemdeling heeft er namelijk terecht op gewezen dat de staatssecretaris haar echtgenoot een verblijfsvergunning asiel heeft verleend. Daarbij heeft hij hem niet tegengeworpen dat Moldavië voor hem kan worden beschouwd als veilig derde land, als bedoeld in artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Dat de staatssecretaris die mogelijkheid in het besluit van 6 februari 2018 over het hoofd heeft gezien, komt voor zijn risico. Hij heeft niet gesteld dat de verlening van de asielvergunning aan de echtgenoot als zodanig een ambtelijke misslag is. Ook heeft hij niet gesteld dat zich sinds die verlening nieuwe feiten en omstandigheden hebben voorgedaan. Het moet er dus voor worden gehouden dat gezinshereniging in Moldavië niet mogelijk is. Artikel 31, achtste lid, van de Vw 2000 kan de vreemdeling daarom ook in zoverre niet worden tegengeworpen.

10. De staatssecretaris heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd waarom de vreemdeling geen rechten kan ontlelen aan artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. De beroepsgrond slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2020:1387](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 522

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 03-06-2020 (publ. 18-06-2020), NL20.2966

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 29 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdrachtstermijn is niet opgeschort door het indienen van een bezwaarschrift tegen de afwijzing van zijn aanvraag voor een reguliere verblijfsvergunning.

7. De rechtbank is van oordeel dat eiser zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de overdrachtstermijn door het indienen van een bezwaarschrift tegen de afwijzing van zijn aanvraag voor een reguliere verblijfsvergunning niet is opgeschort. De rechtbank is van oordeel dat artikel 29, eerste lid, dat verwijst naar artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening betrekking heeft op rechtsmiddelen die zijn aangewend tegen het overdrachtsbesluit zelf of die hebben geleid tot een voorlopige voorziening waarbij de feitelijke overdracht door de voorzieningenrechter is verboden. Anders dan verweerder stelt heeft eiser geen rechtsmiddel aangewend tegen het overdrachtsbesluit zelf. Dat overdrachtsbesluit bestond ten tijde van de indiening van het bezwaarschrift tegen de afwijzing van de aanvraag voor een reguliere verblijfsvergunning (op 13 november 2019) zelfs nog niet. Van een voorlopige voorziening waarbij de feitelijke overdracht van eiser is verboden, is evenmin sprake. Dat verweerder in zijn beleid (paragraaf B.1/7.2 van de Vc), heeft opgenomen dat het bezwaar tegen de afwijzing van een verblijfsvergunning regulier (mede) opschortende werking van het overdrachtsbesluit, zoals bedoeld in artikel 27, derde lid, van de Dublinverordening tot gevolg heeft, maakt het voorgaande niet anders. Een wettelijke grondslag daarvoor ontbreekt namelijk.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5422](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/5422)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoeding

JnB2020, 523

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 28-05-2020 (publ. 12-06-2020), 18/5637

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:88

Vw 2000 72a

PROCESRECHT. Hoogte schadevergoeding na onrechtmatig geachte uitzetting. Materiële en immateriële schadevergoeding. Beoordelingscriteria.

15. Verzoeker heeft naar zijn zeggen bij het begroten van de overige immateriële schade, ten bedrage van € 35.000,-, aansluiting gezocht bij de letsellijst van het Schadefonds Geweldsmisdrijven en heeft zich beroepen op verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over schendingen van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Op grond van verschillende aangehaalde overwegingen van het EHRM in de arresten M.S.S. tegen België en Griekenland van 21 januari 2011 ([ECLI:CE:ECHR:2011:0121JUD003069609](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2011/0121JUD003069609)), Kasymakhunov tegen Rusland van 14 november 2013 [[ECLI:CE:ECHR:2013:1114JUD002960412](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2013/1114JUD002960412)] en X. tegen Zwitserland van

26 januari 2017 [[ECLI:CE:ECHR:2017:0126JUD001674414](#)] concludeert verzoeker dat de door hem geleden immateriële schade uiteen valt in de volgende onderdelen:

- a. de angst van verzoeker tijdens de uitzetting en tijdens de eendaagse detentie in Pakistan direct na de uitzetting;
- b. het letsel opgelopen door de mishandeling door moslimfundamentalisten in Pakistan, zowel fysiek (litteken hand/pols) als mentaal (de psychische problemen na terugkeer in Nederland);
- c. de ontberingen tijdens de nieuwe vlucht uit Pakistan en de reis van bijna vijf maanden naar Duitsland. [...]

17. De rechtbank stelt voorop dat bij de beoordeling van de gevorderde immateriële schade in een geval als het onderhavige, niet alleen de aard en de ernst van het letsel en de gevolgen daarvan voor de betrokkene van belang zijn. Naar het oordeel van de rechtbank dienen ook de aard en ernst van de normschending bij het bepalen van de omvang van de immateriële schadevergoeding als factor mee te wegen. In de tussenuitspraak heeft de rechtbank de uitzetting van eiser onrechtmatig geacht en geoordeeld dat het verbod van refoulement is geschonden. Dat betekent dat sprake is geweest van een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Bij het bepalen van de hoogte van de schadevergoeding zal de rechtbank dan ook mede acht slaan op de bedragen die door het EHRM worden toegekend, nu naar Nederlands recht nog geen uitgekristalliseerde jurisprudentie voorhanden is waarbij aan de hoogte van een schadevergoeding een schending van artikel 3 van het EVRM ten grondslag ligt.

18. Wat betreft de door verzoeker (onder a) verzochte vergoeding vanwege de gestelde angst tijdens de uitzetting en tijdens de eendaagse detentie in Pakistan direct na de uitzetting acht de rechtbank een vergoeding (van een deel van) het hier gevorderde bedrag toewijsbaar. Aangezien de uitzetting van verzoeker onrechtmatig is geacht en zijn asielrelaas reden is geweest om alsnog over te gaan tot het verlenen van een asielvergunning, acht de rechtbank aannemelijk dat verzoeker te maken heeft gehad met ernstige gevoelens van angst, zowel tijdens de uitzetting als tijdens de eendaagse detentie in Pakistan direct na de uitzetting.

19. Wat betreft de verzochte vergoeding vanwege het letsel opgelopen door de mishandeling door moslimfundamentalisten in Pakistan, zowel fysiek (litteken hand/pols) als mentaal (de psychische problemen na terugkeer in Nederland), door verzoeker genoemd onder b, geldt dat verweerder er met juistheid op heeft gewezen dat van enig functieverlies van verzoekers pols, hand of vingers geen melding is gemaakt en dat ook de overgelegde verklaring van verzoekers huisarts hiervan geen blijk geeft. De rechtbank heeft bij het meenemen van een vergoeding hiervoor mede acht geslagen op de bedragen genoemd in het Smartengeldboek ANWB 2020 (letsel aan arm en hand na mishandeling).

Ter onderbouwing van het (gestelde) geestelijk letsel zijn een verklaring van de huisarts en een verklaring van de huisarts in opleiding, van 18 september 2019 overgelegd. Een verklaring van een specialist met betrekking tot de psychische problemen ontbreekt. Zoals in het voorgaande is overwogen, acht de rechtbank niet alleen de aard en de ernst van het letsel en de gevolgen daarvan voor de betrokkene van belang is, maar wordt tevens rekening gehouden met de ernst van de normschending. Gezien de ernst van de

normschending en het gegeven dat met de verklaring van de huisarts van verzoeker in ieder geval een begin van onderbouwing is gegeven, wordt ook het gestelde geestelijk letsel betrokken bij het bepalen van de omvang van de (immateriële) schadevergoeding.

20. Verzoeker heeft verder bij zijn verzoek om immateriële schadevergoeding (onder c) gewezen op de ontberingen tijdens de nieuwe vlucht uit Pakistan en de reis van bijna vijf maanden naar Duitsland. De rechtbank kan verweerder volgen in zijn verweer dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, om aan mishandeling en vervolging te ontkomen, terug moest keren naar West-Europa, in het bijzonder Duitsland. Dat betekent dat de rechtbank voor de hoogte van de in dit verband verzochte schadevergoeding slechts voor een deel de gestelde ontberingen meeneemt.

21. Wat is overwogen onder 18., 19. en 20. leidt de rechtbank tot een in billijkheid te bepalen bedrag van € 15.000,- aan immateriële schadevergoeding.

22. Wat betreft de materiële kosten heeft verzoeker de volgende kosten gesteld:

- kosten ziekenhuis in Pakistan € 1.100,-;
- totale kosten vlucht uit Pakistan € 15.024,-;
- advocaatkosten € 4.446,80.

23. Over de door verzoeker begrote ziekenhuiskosten heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat deze kosten enkel zijn onderbouwd door het (voor het eerst) noemen van de naam van het op 35 kilometer afstand gelegen ziekenhuis waar hij naartoe zou zijn gebracht. Ook de gegevens van degene die hem al dan niet belangeloos naar dat ziekenhuis zou hebben gebracht ontbreken. Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker ook zonder te beschikken over de schriftelijke medische informatie van het desbetreffende ziekenhuis, meer informatie had kunnen verstrekken om de door hem gestelde schade aannemelijk te maken. Onduidelijk blijft immers ook welke diagnose zou zijn gesteld, welke behandeling(en) verzoeker zou hebben ondergaan, of een of meerdere van de gestelde verwondingen door messteken zouden zijn gehecht, of verzoeker opgenomen is geweest en, zo ja, hoe lang die opname geduurd zou hebben. De gestelde kosten van de behandeling in het ziekenhuis in Pakistan komen dan ook niet voor vergoeding in aanmerking.

24. De totale kosten van zijn vertrek uit Pakistan en zijn clandestiene reis naar Duitsland heeft verzoeker begroot op € 15.024,-. Dit bedrag kan volgens verzoeker worden onderverdeeld in een bedrag van € 11.000,- dat is betaald aan smokkelaars, een bedrag van € 3.000,- dat is betaald aan de Pakistaanse politie om het land te mogen verlaten en een bedrag van € 1.500,- aan andere kosten, zoals aanvullende reiskosten en overnachtingen. Ook wat betreft deze kosten is de rechtbank van oordeel dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat de gestelde kosten (en het causaal verband met de aan verweerder verweten gedraging) niet zijn onderbouwd of anderszins op objectieve en verifieerbare wijze aannemelijk zijn gemaakt. Daarbij heeft verweerder er terecht op gewezen dat de beweerdelijk betaalde steekpenningen en kosten onderweg enkel zijn onderbouwd met het relaas van verzoeker zelf. Het gestelde dat de geclaimde reiskosten gangbaar zijn voor vluchtelingen om Europa te bereiken heeft verweerder eveneens ontoereikend kunnen achten. Ten slotte neemt de rechtbank in aanmerking dat, zoals hierboven is overwogen, niet aannemelijk is gemaakt dat verzoeker, om basale veiligheid

te vinden, naar West-Europa heeft moeten reizen. De gestelde reiskosten ten bedrage van € 15.024,- komen derhalve niet (geheel) voor vergoeding in aanmerking. De rechtbank neemt wel in aanmerking dat verzoeker in Nederland asiel is verleend en hij onrechtmatig is uitgezet naar Pakistan, zodat op Nederland een rechtsplicht zou hebben gerust om verzoeker naar Nederland terug te halen. Dat maakt dat een vergoeding voor reiskosten in de vorm van een vliegticket voor toewijzing in aanmerking komt. De rechtbank begroot deze kosten op € 500,-.

25. Wat betreft de door verzoeker gestelde advocaatkosten heeft verweerder er met verwijzing naar de artikelen 8:75, eerste lid, en 8:94, eerste lid, van de Awb terecht op gewezen dat bij de behandeling van een verzoek om schadevergoeding de proceskostenveroordeling plaatsvindt overeenkomstig het Besluit proceskosten bestuursrecht, die een exclusieve regeling inhoudt en maakt dat er voor aan (aanvullende) vergoeding van proceskosten met toepassing van artikel 8:88 van de Awb geen plaats is.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4930](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4930)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 524

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-06-2020, NL20.2346

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d lid 1

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig beslissen gegrond. Verweerder dient binnen acht weken te beslissen en verbeurt een dwangsom van € 100,- voor elke dag waarmee de hiervoor genoemde termijn wordt overschreden, met een maximum van € 7.500,-.

De rechtbank overweegt als volgt

14. De wetgever heeft in artikel 8:55d, eerste lid, Awb een korte termijn gesteld om het bestuursorgaan er toe te bewegen een besluit te nemen, dat gelet op de geldende termijnen al genomen had moeten zijn.

De rechtbank moet er vanuit gaan dat bij het bepalen van de wettelijke beslistermijn en het opnemen van een mogelijkheid tot verlenging van de termijn in een bijzondere wet rekening is gehouden met de aard van de aanvraag waarop moet worden beslist en de tijd die daarvoor in redelijkheid nodig is. Voor asielzaken geldt op grond van artikel 42 van de Vreemdelingenwet een beslistermijn van zes maanden met in bepaalde gevallen een mogelijkheid van verlenging van negen maanden en nog eens drie maanden.

Verweerder heeft aangegeven zich in een situatie te bevinden waarin structureel niet binnen de termijn van zes maanden kan worden beslist en ziet kennelijk geen aanleiding of mogelijkheid voor verlenging van de beslistermijn met negen maanden. De situatie die verweerder in zijn verweerschrift schetst duurt al een lange periode, en zal ook nog geruime tijd voortduren. Het is naar het oordeel van de rechtbank in de situatie die verweerder schetst aan de wetgever om hierin, al dan niet op voorstel van verweerder, al

dan niet verandering aan te brengen. Het is niet aan de rechtbank de Wet dwangsom en beroep niet tijdig beslissen (de Wet) toe te passen op een manier die niet is bedoeld en die verweerder goed bevalt.

Het is naar het oordeel van de rechtbank niet in overeenstemming met de Wet om te bepalen dat verweerder binnen een bepaalde termijn een aanvang neemt met het starten van de AA-procedure, omdat hiermee geen duidelijkheid wordt verkregen over het moment waarop een besluit zal worden genomen. Verweerder kan dan immers alsnog beslissen dat de VA-procedure zal worden gevolgd, waarin niet meer de strakke termijnen van de AA-procedure gelden en het moment waarop een besluit wordt genomen weer ongewis wordt.

De rechtbank zal in beginsel, in een situatie waarin de asielaanvrager nog niet is gehoord en rekening houdend met de naleving van andere wettelijke voorschriften, bepalen dat verweerder binnen een termijn van acht weken na verzending van de uitspraak een besluit neemt op de asielaanvraag. Daarbij houdt de rechtbank rekening met het feit dat de beslistermijn geheel ongebruikt is verstreken. [...].

Verweerschrift / hoogte dwangsom
[...]

16. Naar het oordeel van de rechtbank is er geen plaats voor een beoordeling of sprake is van al dan niet wezenlijke belangen van de aanvrager. De hoogte van de dwangsom wordt bepaald door de mate van weigerachtigheid van het bestuursorgaan.

17. Naar aanleiding van verweerdere verwijzing naar bestendige jurisprudentie over artikel 6 EVRM, waarin overschrijding van de termijn waarbinnen een (juridische) procedure moet worden afgerond wordt gecompenseerd met een bedrag van € 500,- per afgeronde periode van 6 maanden, overweegt de rechtbank dat het opleggen van een dwangsom een maatregel is die is gericht op het verkrijgen van een beslissing en niet is bedoeld als vergoeding van mogelijke immateriële schade die het gevolg is van het te lang duren van een procedure (Zie bijv. CRvB 8 september 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BT2081](#)).

18. De rechtbank ziet voortaan in beginsel aanleiding om te bepalen dat verweerder een dwangsom van € 100,- verbeurt voor elke dag waarmee de hiervoor genoemde termijn wordt overschreden, met een maximum van € 7.500,-. De aanvrager kan, indien de dwangsomperiode is verstreken zonder dat verweerder een besluit op de aanvraag heeft genomen, opnieuw beroep instellen tegen het niet tijdig nemen van een besluit.
Conclusie rechtbank

19. Nu verweerder heeft aangegeven dat eiser nog niet in de gelegenheid is gesteld zijn asielaanvraag mondeling toe te lichten is een beslistermijn van twee weken, gelet op de wettelijke voorschriften die in een asielprocedure in acht genomen moeten worden, niet reëel. De rechtbank ziet daarom aanleiding om te bepalen dat verweerder binnen een termijn van acht weken na verzending van deze uitspraak een besluit op de asielaanvraag dient te nemen.

20. De rechtbank bepaalt voorts met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb dat verweerder een dwangsom van € 100,- verbeurt voor elke dag waarmee de hiervoor genoemde termijn wordt overschreden, met een maximum van € 7.500,-.
[ECLI:NL:RBDHA:2020:5293](#)

JnB2020, 525

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 15-06-2020, NL19.30788 en NL19.30789

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:75a lid 1

PROCESRECHT. De term “tegelijk met” in artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb moet redelijk worden uitgelegd en vereist daarom niet dat het verzoek proceskosten in hetzelfde geschrift wordt vermeld als de intrekking en evenmin dat het op precies hetzelfde tijdstip is gedaan.

3. Op grond van artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb kan de rechtbank in geval van intrekking van het beroep, omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroep is tegemoetgekomen, het bestuursorgaan met toepassing van artikel 8:75 in de proceskosten veroordelen, indien daarom bij intrekking wordt verzocht. [...]

5. Uit het elektronisch dossier blijkt dat eisers in de intrekkingverklaring niet hebben gevraagd om een proceskostenvergoeding, maar dat verzoek wel hebben gedaan in een afzonderlijk memo, dat enkele uren daarna, dezelfde dag, in het dossier is geplaatst. De term “tegelijk met” in artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb moet redelijk worden uitgelegd en vereist daarom niet dat het verzoek proceskosten in hetzelfde geschrift wordt vermeld als de intrekking en evenmin dat het op precies hetzelfde tijdstip is gedaan. Met indiening op dezelfde dag is nog voldoende binnen de grenzen van de term “tegelijk met” gebleven. Zie in dit verband ook CRvB 28 april 2005, LJN AT 5580.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5310](https://ecli.nl/RBDHA:2020:5310)

[Naar inhoudsopgave](#)